

muleret Tilbud om en frivillig Ordning til Forhandling i Udvalget.

Udvalgets Flertal (Udvalget undtagen Lange og Stein), hvilket ikke har ment at kunne tiltræde den frivillige Ordning, som Deputationerne skitserede i deres første Henvendelser, maa, efter at der som refereret ej heller har kunnet opnaas Enighed mellem Sparekasserne og Bankerne om Henvendelse til Ministeren om noget Tilbud, ønske Lovforslaget fremmet, dog med den Ændring, at der ikke i Loven indføres Bestemmelser om tilbagevirkende Kraft, hvorfor der foreslaas den Ændring i § 9, at 2det Stykke udgaar.

Flertallet maa formene, at der i Henhold til Bestemmelserne i § 4 vil kunne ydes Pengeinstitutionerne fornøden Støtte, og ønsker i denne Henseende bl. a. at pege paa Stk. 2 i § 4, hvorefter der ogsaa gennem Indlaan kan stilles Midler til Raadighed for Pengeinstitutionerne, saaledes at disse ikke skal blive nødsaget til at opsiges Laan, og saaledes at der kan ydes dem Indlaan til Erstatning for eventuelle Udtræk, for at Institutionerne kan bevare den Likviditet, der er nødvendig for normal Kreditgivning. Endvidere ønsker Udvalget at pege paa Stykke 6, ved hvis Udnyttelse det bør tilstræbes at hæve og fæstne Obligationskurserne mest muligt og snarest muligt.

I øvrigt ønsker Flertallet at udtale, at Ministeren under Samraadet har erklæret sig villig til at fremkalde Udtalelser fra Bankernes og Sparekassernes Organisationer, forinden han tillader Rentændringer i Henhold til § 8, 2det Stykke, med indtil $\frac{1}{2}$ pCt. i op- eller nedadgaaende Retning.

Med Hensyn til § 10 ønsker Flertallet at pointere, at ihvorvel det vil være ugørligt at give egentligt Direktiv til Bankerne og Sparekasserne for Fordelingen af Lettelsen i Udlaansrenten, maa Pengeinstitutionerne ikke tjene ved Nedsættelsen af Indlaansrenten, men er forpligtet til at foretage en forholdsmæssig Nedsættelse af Udlaansrenten; Flertallet vilde dog anse

det for ønskeligt, om de, der trænger haardest, opnaar den største Nedsættelse.

Et *Mindretal* (Lange og Stein) indstiller *Lovforslaget til Forkastelse*.

Mindretallet har ikke noget principielt at indvende imod Oprettelsen af en Krisefond, men kan ikke tiltræde den Udformning, som Fondens Formaal har faaet i Lovforslagets § 4, og maa bl. a. mene, at en saadan Splittelse af Kræfterne paa en Række forskellige Opgaver vil hindre, at Fonden faar nogen nævneværdig Betydning. Da der ikke fra Udvalgsflertallets Side har været nogen Tilbøjelighed til at begrænse Fondens Formaal med særligt Henblik paa Konverterings-Bestræbelserne, maa Mindretallet anbefale at stemme imod Fondens Oprettelse.

Hvad dernæst angaar Lovforslagets andet Afsnit om en lovfæstet Indlaansrente, maa Mindretallet tage bestemt Afstand fra et saadant Tvangsindgreb i Bankernes og Sparekassernes Selvstyre. Mindretallet deler Ønskerne om en Billiggørelse af Renten, men kan ikke finde, at der er givet eller kan gives nogen reel Begrundelse for Indførelse af en Tvangsrente som den foreslaaede, og da ganske særlig ikke, efter at baade Banker og Sparekasser har erklæret sig villige til *straks* at foretage en frivillig Nedsættelse og derefter tilstræbe en yderligere Nedsættelse i det Omfang, som Forholdenes Udvikling tillader. Mindretallet er af den Opfattelse, at Udvalget, hvis det havde været indstillet derpaa, meget vel ad Forhandlingsvejen kunde være naaet til fyldestgørende Aftaler med Pengeinstitutionerne om Nedsættelse saavel af Indlaansrenten som af Udlaansrenten, og beklager, at man ikke har valgt denne Vej, hvorved Lovforslaget var blevet overflødig.

Mindretallet mener ikke, at den tvungne Rentenedsættelse vil faa den Betydning, som Flertalspartierne tillægger den, men at den tværtimod i forskellige Henseender vil virke imod Hensigten, og man maa under de herskende erhvervspolitiske og